

БЕЗПЕКА ЛЮДИНИ, СУСПІЛЬСТВА ТА ДЕРЖАВИ У КОНТЕКСТІ АКТУАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ І ЗАГРОЗ

УДК 343.54

DOI: 10.31733/2078-3566-2022-6-16-23

**Андрій
ФОМЕНКО**[©]
доктор юридичних
наук, доцент,
Заслужений юрист
України

**Володимир
ШАБЛИСТИЙ**[©]
доктор юридичних
наук, професор

*(Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна)*

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Останні роки стали підґрунтям для підвищення рівня криміналізації суспільства, через восьмирічну агресію росії, яка набрала обертів повномасштабного вторгнення 24 лютого 2022 року, як наслідок, відбувалось масове та систематичне порушення фундаментальних прав людини, на що, звичайно, була болісна реакція громадськості. Тому згідно з динамічним розвитком соціальної, суспільно-політичної та державно-правової дійсності постало питання з вдосконалення кримінального та кримінально-процесуального законодавства України щодо домашнього насильства з урахуванням нового досвіду для України.

Авторами обґрунтовано доцільність розгляду вчинення домашнього насильства в умовах воєнного стану на основі сучасних тенденцій розвитку правової реальності, безпекової ситуації, а також оцінки цих тенденцій та наслідків їх використання для протидії гендерно обумовленому насильству загалом.

Ключові слова: кримінальне правопорушення, домашнє насильство, воєнний стан, агресія, запобігання домашньому насильству.

Постановка проблеми. Проблема домашнього насильства є досить дискусійною та багатогранною і має безліч аспектів, серед яких варто виокремити не тільки юридичні, але й соціальні, релігійні, політичні, економічні й тому подібне. Це питання є актуальним у наш час, оскільки Україна бореться не тільки за її суверенітет та територіальну цілісність, але й за права та свободи людини. Останні роки стали підґрунтям для підвищення рівня криміналізації суспільства, через восьмирічну агресію росії, що набрала обертів повномасштабного вторгнення 24 лютого 2022 року, як наслідок, відбувалось масове та систематичне порушення фундаментальних прав людини, на що звичайно була болісна реакція громадськості. Тому згідно з динамічним розвитком соціальної, суспільно-політичної та державно-правової дійсності постало питання щодо удосконалення кримінального та кримінально-процесуального

© А. Фоменко, 2022
ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0003-3517-1638>
mail@dduvs.in.ua

© В. Шаблистий, 2022
ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0003-0210-1772>
vo-1_shablistiy@ukr.net

законодавства України щодо домашнього насильства з урахуванням нового досвіду для України.

Принагідно зауважити, що про випадки вчинення домашнього насильства під час воєнного стану було заявлено великою кількістю населення, а саме: Київська область – майже 15 %, Дніпропетровська область – приблизно 15 %, м. Київ – 10 %, Івано-Франківська область – кількість звернень зросла втричі (10 %), Львівська область – 15 %, Закарпаття – 5 %, Одеська область – до 10 %, Харківська область – 6 % [1]. Проте кількість звернень порівняно з минулими роками зменшилась, це пов'язано з латентністю його вчинення, а також окупацією певних регіонів України, що не може не пригнічувати, бо такий вид порушення прав не повинен замовчуватись навіть під час воєнного стану, адже жертвам набагато складніше вийти з такої стресової ситуації, залишившись на одинці з кривдником, та захищати власні права.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Тематика домашнього насильства привертала та буде привертати увагу великої кількості вчених-практиків. Серед найбільш ґрунтовних досліджень окремих аспектів у цій сфері можна виокремити таких авторів, як А. Блага, І. Басиста, В. Брижик, І. Грицай, І. Дроздова, О. Дудоров, А. Запорожцев, О. Ковальова, О. Книженко, А. Лабунь, Л. Наливайко, В. Руфанова, О. Харитонова, В. Хавронюк, О. Юнін тощо. Серед закордонних дослідників найбільший внесок у вивчення проблеми домашнього насильства зробили С. М. Перес-Вінсент, Е. Каррерас, М. А. Гіббонс.

Отже, протидія домашньому насильству в умовах воєнного стану є актуальною та малодослідженою проблемою.

Мега статті – вироблення науково обґрунтованих заходів запобігання домашньому насильству.

Виклад основного матеріалу. Незважаючи на введення воєнного стану в Україні і увагу всієї міжнародної спільноти до цієї проблеми, злочинність в нашій державі зберігається. Зокрема, насильство в сім'ї є явищем, що може мати форму суспільно небезпечної поведінки та регламентоване статтею 126¹ й іншими статтями КК України [2].

Такий вид кримінальних правопорушень, як домашнє насильство, вчинене в умовах воєнного стану, повинно розглядатись як жорстокість щодо осіб у межах концепції статті 3 Європейської конвенції на підставі очевидної вразливості певних категорій населення, до яких воно було вчинено, з урахуванням суспільної небезпеки [3].

Такий вид насильства треба розрізняти як окремий тип насильницьких дій під час воєнного стану, оскільки він, як і будь-яка стресова ситуація, впливає на світосприйняття як зловмисника, так і жертви. Причинами таких проявів можуть бути різні, насамперед: стереотипи сімейного виховання, напруженість, конфлікти, насильство в суспільстві, відсутність гідних умов життя, відсутність усвідомленого батьківства та сімейних цінностей, відсутність репродуктивної культури у населення, алкоголізм, наркоманія тощо [4. с. 45]. Водночас насильство не може бути виправданим за жодних обставин, тому в умовах воєнного стану ми повинні ефективно боротися з цим явищем і надавати відповідну підтримку постраждалим, оскільки саме зараз ризики домашнього насильства підвищуються, поштовхами до цього можуть бути: труднощі у працевлаштуванні та соціальній адаптації до звичайного життя після виїзду із зони бойових дій; можливі загрози насильства членам та родичам представників військових підрозділів України; пережите зґвалтування під час війни та багато іншого.

Щодо спеціального суб'єкта домашнього насильства, то відповідно до статті 3 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» дія закону про запобігання та протидію домашньому насильству поширюється незалежно від того, проживають вони разом чи ні на таких фізичних осіб, як: 1) подружжя; 2) колишне подружжя; 3) наречені; 4) мати (батько) або діти одного з подружжя (колишнього подружжя) та інший з подружжя (колишнього подружжя); 5) особи, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у шлюбі між собою, їхні батьки та діти; 6) особи, які мають спільну дитину (дітей); 7) батьки (мати, батько) і дитина (діти); 8) дід (баба) та онук (онука); 9) прадід (прабаба) та правнук (правнучка); 10) вітчим (мачуха) та пасинок (падчерка); 11) рідні брати і сестри; 12) інші родичі: дядько (тітка) та племінник (племінниця), двоюрідні брати і сестри, двоюрідний дід (баба) та двоюрідний онук (онука); 13) діти подружжя, колишнього подружжя, наречених, осіб, які мають спільну дитину (дітей), які не є спільними або всиновленими; 14) опікуни, піклувальники, їхні діти та особи, які перебувають

(перебували) під опікою, піклуванням; 15) прийомні батьки, батьки-вихователі, патронатні вихователі, їхні діти та прийомні діти, діти-вихованці, діти, які проживають (проживали) в сім'ї патронатного вихователя [5].

Стосовно форм прояву як в мирний час, так і у воєнний, то воно містить: фізичне (ляпаси, стусани, штовхання, щипання, шмагання, кусання, а також незаконне позбавлення волі, нанесення побоїв, мордування тощо); психологічне (словесні образи, погрози, у тому числі щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування тощо); сексуальне (сексуальний примус, сексуальне примушування, сексуальне домагання тощо); економічне (позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна, коштів чи документів тощо); кібернасильство (злам електронних сторінок, залякування через електронні листи, поширення неправдивої інформації, розсилка особистих фотографій тощо) [6, с. 24].

Тому вважаємо за необхідне проаналізувати специфіку правопорушень в умовах воєнного стану для осіб, які вчинили злочини, пов'язані з насильством, що передбачено низкою статей КК України.

Згідно з п. 11 ч. 1 ст. 67 КК України вчинення злочину з використанням умов воєнного стану належать до обставин, що обтяжують покарання [2]. Оскільки через збройну агресію в Україні запроваджено воєнний стан, як особливий вид правового режиму, як наслідок, використання цієї умови є обтяжуючою обставиною, це впливає на вид та розмір покарання. Водночас варто зазначити, що в КК України обставинами, що обтяжують покарання, є не заподіяння злочину під час війни, а його вчинення з використанням умов воєнного стану. Ця обставина, що обтяжує покарання, надає можливість суду призначити більш суворе покарання. При цьому судовою практикою не була сформована законодавча база стосовно використання такого виду обтяжуючої обставини під час воєнного стану під час кваліфікації кримінальних правопорушень, з урахуванням того, що за роки незалежності наша держава перший раз перебуває в умовах повномасштабної військової агресії. Через це виникає багато питань, пов'язаних із застосуванням обтяжуючих обставин за п. 11 ч. 1 ст. 67 щодо КК України, зокрема: за якою кваліфікацією обставин національне кримінальне законодавство України відносить правопорушення, вчинені за період воєнного стану; чи є вчинення домашнього насильства в умовах воєнного стану обтяжуючою обставиною, у разі його вчинення в тих місцевостях, де не відбуваються активні бойові дії, або навпаки чи норма застосовуватиметься до злочинів, вчинених у місцях активного ведення бойових дій тощо.

Злочини, вчинені з використанням умов воєнного стану, не тотожні злочинам, вчиненим в період воєнного стану, тому розпізнати такі обтяжуючі обставини на практиці дуже важко, однак гендерно зумовлене насильство є обтяжуючою обставиною в умовах воєнного стану, через що з урахуванням особливостей його вчинення застосовуються санкції, розмір яких призначається за відповідне кримінальне правопорушення. Наприклад, за вчинення домашнього насильства санкція статті 126-1 КК України передбачає від ста п'ятдесяти до двохсот сорока годин громадських робіт або арешт на строк до шести місяців чи обмеження волі на строк до п'яти років, або позбавлення волі на строк до двох років [2].

Насильство (та його прояви) впливає на здоровий психічний та емоційний стан людини, яка є більш вразливою в умовах воєнного стану, тому особи, які використовують та вчиняють такі злочини, підпадають під посилену кримінальну відповідальність. Отже, у випадку насильства в сім'ї, в умовах воєнного стану, суд має право призначити максимальне покарання у вигляді позбавлення волі, відповідно до санкцій, визначених цим Кодексом, відповідно до ст. 126-1 КК України. Через це, по-перше, за наявності обставин, що обтяжують покарання, обов'язок з'ясування обставин вчинення кримінального правопорушення належить правоохоронним органам, якими розпочато та проведено досудове розслідування. Це регламентовано ч. 2 ст. 9 КПК України, а саме прокурор, керівник органу досудового розслідування, слідчий зобов'язані всебічно, повно і неупереджено дослідити обставини кримінального провадження, виявити як ті обставини, що викривають, так і ті, що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, а також обставини, що пом'якшують чи обтяжують його покарання, надати їм належну правову оцінку та забезпечити ухвалення законних і неупереджених процесуальних рішень [7].

Однак призначення судовою інстанцією покарання щодо використання максимальної санкції в умовах воєнного стану є правом суду, а не його обов'язком. Це передбачено п. 5, 6, ч. 1 ст. 368 КПК України, а саме що, ухвалюючи вирок, суд повинен

вирішити поміж іншого такі питання: чи є обставини, що обтяжують або пом'якшують покарання обвинуваченого, і які саме; яка міра покарання має бути призначена обвинуваченому і чи повинен він її відбувати, які обов'язки треба покласти на особу в разі її звільнення від відбування покарання з випробуванням [7].

Водночас застосування таких обтяжуючих обставин до системи кваліфікацій кримінальних правопорушень залишається відкритим, що створює великі практичні проблеми зі сферою дій такої норми, що свідчить про необхідність внесення змін у національне кримінальне законодавство, тобто посилити кримінальну відповідальність за злочини та розширення кваліфікації обстав заподіяння насильства в умовах воєнного стану.

Загалом будь-яка форма гендерно зумовленого насильства в умовах воєнного стану провокує створення її нових видів та проявів, стає жакливішою, при цьому домашнє насильство має ознаки латентних злочинів, оскільки жертви часто вважають, що у правоохоронних органів є завдання більш важливі під час повномасштабного вторгнення, тому вони залишаються незахищеними правоохоронними органами. Несвоєчасне ж реагування на домашнє насильство підвищує ризик серйозних наслідків, аж до смерті. Таким чином, важливо посилити обізнаність громадськості та просвітницьку роботу щодо домашнього насильства в цілому, щоб запобігти йому та забезпечити, щоб заходи громадського реагування створювали жорстку реакцію, особливо поліції, на кожен випадок домашнього насильства.

Указом Президента України від 24 лютого 2022 р. № 64/2022 через акт військової агресії РФ на території України був запроваджений воєнний стан [8]. Водночас війна, що триває, не позбавила необхідності боротися з домашнім насильством і запобігати йому. Принагідно, що підрозділи Національної поліції України активно працюють з подоланням його проявів, користуючись чинною нормативно-правовою базою. Проте такі норми не можуть гарантувати необхідний суспільний порядок. Відповідні статистичні дані свідчать, що в Україні майже 70 % жінок зазнавали різних видів домашнього насильства, а 35 % неповнолітніх систематично зазнавали різних видів жорстокого виховання, а більше третини умисних вбивств і тяжких тілесних ушкоджень відбувається вдома. Ці випадки демонструють важливість наукових досліджень у сфері кримінальної протидії домашньому насильству [9, с. 192].

Відповідно до статті 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищими соціальними цінностями в Україні, а утвердження і забезпечення прав і свобод людини є її основним обов'язком [10]. Права і свободи та їх гарантії визначають зміст і напрями діяльності держави, тому країна відповідає перед народом за свої дії, а її основним обов'язком є утвердження та забезпечення прав і свобод людини. Тому на найвищому конституційному рівні держава бере на себе зобов'язання визнавати людину найвищою соціальною цінністю [11]. Підсумовуючи, можна стверджувати, що Конституція України є основою для розробки та реалізації національної стратегії протидії домашньому насильству.

Вважаємо, що зважаючи на назву розділу II Особливої частини КК України, треба зробити висновок, що предметом суспільних відносин, які забезпечують життя, недоторканність і здоров'я людини є її «природним» правом. Отже, назва розділу II Особливої частини КК України «Кримінальні злочини проти життя та здоров'я людини» не відповідає групам суспільних відносин, які охороняються у КК для визначення кримінальної відповідальності за вчинення домашнього насильства, оскільки основним безпосереднім об'єктом конкретного кримінального правопорушення є сімейні відносини, а додатковими об'єктами можуть бути відносини власності, належного рівня життя, праці, освіти. Тому ми переконані, що більш логічним видаються норми кримінального права, що визначають відповідальність за насильство в сім'ї, винести в окремий, додатково створений розділ Особливої частини КК України, щодо посягання на сімейні правовідносини, до якого варто відносити статті 150-1, 151-2, 164-169 КК України, безперечно додавши туди положення щодо особливостей вчинення домашнього насильства в умовах воєнного стану [2].

Цю ідею частково втілили в життя автори проекту Кримінального кодексу України, що підготувала робоча група з розробки кримінального законодавства у складі Комісії з правової реформи, яка діє згідно з Указом Президента України № 584/2019 від 07.08.2019 р. У згаданому проекті кримінально-правової охорони сімейних відносин присвячено окремий розділ 4.6. «Злочини та злочини проти сімей, дітей та інших

уразливих груп населення» [12].

У кримінальному законодавстві України (ст. 126-1 КК України) домашнє насильство визначається як систематичне фізичне, психологічне чи економічне насильство стосовно подружжя чи колишнього подружжя, або іншої особи, яке спричиняє у потерпілого фізичні чи психологічні розлади, проблеми зі здоров'ям, непрацездатність, емоційну залежність або зниження якості життя. Аналізуючи конкретне визначення, вважаємо одним із його недоліків те, що воно містить такі об'єктивні ознаки, як системність у складі кримінальних правопорушень, а його тлумачення визначається практикою правоохоронних органів, що не виключає суб'єктивізму та відсутності однозначності застосування. Окрім того, законодавці, не розкривають конкретні види домашнього насильства з відсутністю урахування складу кримінального правопорушення, що має матеріальний характер і містить наслідки, сутність яких важко визначити, але ще важче довести процесуально [2]. Тому до недоліків законодавчої конструкції статті 126-1 КК України також можна віднести відсутність кваліфікованих та особливо кваліфікованих ознак насильства в сім'ї, що не дозволяє доцільно розмежовувати запровадження кримінально-правових засобів, реалізуючи право суддівської дискреції.

У національному законодавстві домашнє насильство класифікується як нетяжкий злочин і його реалізація передбачає альтернативні основні покарання, такі як громадські роботи від ста п'ятдесяти до двохсот сорока годин або арешт на строк до 6 місяців, або обмеження волі на строк до п'яти років, або позбавлення волі терміном до двох років [2].

Принагідно, що тенденція до підвищення гнучкості кримінального законодавства, яке, крім кримінальної відповідальності, може передбачати й інші інструменти захисту прав людини та запобігання злочинам, набирає обертів з активним запровадженням обмежувальних заходів у випадках домашнього насильства в Україні. Для О. В. Харитонові обмежувальні заходи є яскравим проявом подальшого розвитку в сучасному кримінальному праві [13, с. 74].

За своїм характером ці заходи, як правило, є безпековими, призначеними для захисту жертви та запобігання від повторного вчинення домашнього насильства [14].

Згідно зі ст. 91-1 КК України обмежувальні заходи кримінального правового характеру мають такі ознаки: 1) підставою її застосування є вчинення суспільно небезпечних дій з ознаками кримінального правопорушення, пов'язаного з насильством у сім'ї, а не складу інших злочинних діянь кримінального або адміністративного правопорушення, пов'язаного з домашнім насильством; 2) метою їх використання є гарантування безпеки жертви насильства в сім'ї та її можливого примирення з потерпілим від кримінального правопорушення, пов'язаного з насильством в сім'ї, а також запобігання повторенню таких кримінальних правопорушень на стадії виконання ухваленого судового рішення; 3) суди кримінальної юрисдикції можуть застосовувати кримінально-правові заходи на строк від одного до трьох місяців, які в разі потреби можуть бути продовжені на інші строки, визначені судом, але не більше ніж на дванадцять місяців; 4) такі запобіжні заходи можуть бути застосовані судом лише на стадії судового розгляду кримінального провадження, коли суд ухвалює рішення про покарання чи звільнення від покарання (ст. 374 КК України) або звільнення від кримінальної відповідальності (ст. 284-289 КК України); 5) адресатами їх застосувань є кривдники, засуджені та звільнені від покарання кривдники, а також кривдники, звільнені від кримінальної відповідальності; 6) у разі вчинення військовослужбовцем кримінального правопорушення суб'єктом контролю за виконанням запобіжних заходів є установа пробації або командувач армією [2].

Отже, метою цих заходів є примирення з потерпілим та недопущення вчинення кривдником нових кримінальних правопорушень, пов'язаних із насильством у сім'ї щодо потерпілого, а суть обмежувальних заходів – забезпечити або захистити потерпілого від кривдника, а також звести до мінімуму ризик того, що жертва та кривдник будуть взаємодіяти.

Стосовно обмежувальних заходів, які застосовуються в інтересах потерпілого від злочину, пов'язаного з домашнім насильством, вони регламентовані ст. 91-1 КК України, при цьому суд може застосувати один або декілька таких запобіжних заходів (обмежувальних приписів). До них належать: заборона проживати в спільному помешканні з особою, яка зазнала домашнього насильства; обмеження спілкування з

дітьми, якщо домашнє насильство відбувається над дітьми або в присутності дітей; заборона наблизитися на певну відстань до місць, де жертва домашнього насильства може перебувати постійно чи тимчасово, тимчасово чи систематично перебувати з нею у зв'язку з місцем праці, навчання, лікування чи з інших причин; заборона листування, телефонних переговорів з особою, яка постраждала від домашнього насильства, інших контактів через засоби зв'язку чи електронних комунікацій особисто або через третіх осіб; направлення для проходження програми для кривдників або пробаційної програми.

При цьому судова практика щодо видачі обмежувальних приписів судами свідчить про те, що судам передусім варто виходити із визначеної законодавством мети, що стоїть перед інститутом видачі обмежувального припису та відмовляти в задоволенні таких заяв, якщо метою презентації є фактично вирішення цивільно-правових чи сімейно-правових конфліктів, або ж у разі вчинення кривдником чогось, що не пов'язано із заходами саме запобігання домашньому насильству [2]. В цьому контексті треба погодитись, що тимчасовий припис – це не особисте покарання, а тимчасовий захід із захисно-профілактичною функцією, покликаний запобігти вчиненню насильства та забезпечити елементарну безпеку постраждалого до вирішення проблеми [15, с. 17]. Натомість діяння правопорушника встановлюється і щодо нього ухвалюється рішення в адміністративному або кримінальному провадженні. Тому тільки з цією метою може бути пов'язана можлива видача судовим органом обмежувального припису.

Висновки. Отже, нами обґрунтовано доцільність розгляду вчинення домашнього насильства в умовах воєнного стану на основі сучасних тенденцій розвитку правової реальності, безпекової ситуації, а також оцінки цих тенденцій та наслідків їх використання для протидії гендерно зумовленому насильству загалом.

Доведено, що незалежно від прояву та форми, насильство, вчинене в умовах воєнного стану, трактується як ситуація, що обтяжує вирок, а також надає суду можливість призначення суворішого покарання порівняно із мирним часом. *Судом повинні враховуватись обставини, що обтяжують покарання, але він не зобов'язаний призначати покарання в межах максимального покарання, встановленого відповідною статтею.*

Наведено аргументи на користь того, що надалі норми чинного вітчизняного законодавства повинні удосконалюватись, а саме обмежувальні заходи повинні розглядатись як окремий засіб забезпечення кримінального провадження в окремому розділі Особливої частини КК України, що буде окреслювати саме проблематику домашнього насильства. Щодо застосування цих норм, то практика показала, що є певні проблеми із використанням обмежувальних заходів. Зважаючи на їх зміст, на практиці вони можуть лише запобігти ризику протиправного впливу на потерпілого, свідків того ж кримінального провадження, вчиненню іншого кримінального правопорушення або продовженню кримінального правопорушення. Інших ризиків вони не передбачають, а тому ефективність застосування у такий спосіб важливості запобіжних заходів у кримінальному провадженні ставиться під сумнів.

Список використаних джерел

1. Губін С. Війна не скасовує потребу протидіяти домашньому насильству. URL : <https://la-strada.org.ua/novynu/vijna-ne-skasovuye-potrebu-protidyatydomashnomu-nasylstvu.html>.
2. Кримінальний кодекс України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995004>.
4. Андрєєнкова В. Л., Байдик В. В., Войцях Т. В. Запобігання та протидія проявам насильства: діяльність закладів освіти : навч.-метод. посібник. Київ : ФОП Нічога С. О., 2020. 196 с.
5. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#Text>.
6. Романцова С., Устрицька Н., Гловюк І. Кваліфікація та основи методики розслідування домашнього насильства : навч. посібник ; за ред. І. Гловюк., Н. Лашук, С. Романцової. Львів : Львів. держ. ун-т внутр. справ, 2022. 404 с.
7. Кримінальний процесуальний кодекс України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
8. Про введення воєнного стану в Україні : Указ Президента України від 24.02.2022 № 64/2022. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64/2022#Text>.
9. Якимова С. В., Лесяк Н. І. Домашнє насильство як вид кримінального правопорушення за законодавством України. *Порівняльно-аналітичне право*. 2019. № 3. С. 192–194.
10. Конституція України : прийнята на 5-й сесії Верховної Ради України 28.06.1996.

Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

11. Шаблістий В. В. Поняття інтересу в кримінальному праві України: постановка проблеми. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ: науковий журнал*. 2018. Спец. вип. № 3 «Права людини: методологічний, гносеологічний та онтологічний аспекти». С. 175–180.

12. Кримінальний кодекс України (проект) : станом на 02.01.2022. *Новий Кримінальний Кодекс*. URL : <https://newcriminalcode.org.ua/upload/media/2021/01/04/kontrolnyj-proektkk-02-01-2021.pdf>.

13. Харитонова О. В. Ключові засади гендерної політики в кримінальному праві України та основні напрями реформ щодо протидії насильству стосовно жінок та домашньому насильству : наук.-практ. посібник. Харків : ТОВ «Видавництво „Права людини“», 2018. 124 с.

14. Prymachenko V., Shablysty V. Objectives of criminology at the current stage of development of Ukraine and in the perspective. *Scientific Bulletin of Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs*. 2020. Special Issue № 1. P. 189–194.

15. Юнін О. Державна політика України у сфері запобігання домашньому насильству: сучасний стан та перспективи вдосконалення. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2021. № 4. С. 15–21.

Надійшла до редакції 07.12.2022

References

1. Hubin S. Vinya ne skasovuye potrebu protydiyaty domashn'omu nasy'l'stvu [War does not eliminate the need to combat domestic violence]. URL : <https://la-strada.org.ua/novyny/vijna-ne-skasovuye-potrebu-protydiyatydomashnomu-nasylstvu.html>. [in Ukr.].

2. Kryminal'nyy kodeks Ukrayiny [Criminal Code of Ukraine]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>. [in Ukr.].

3. Konventsiya pro zakhyst prav lyudyny i osnovopolozhnykh svobod vid 4.11.1950 [Convention on the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms dated November 4, 1950]. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995004>. [in Ukr.].

4. Andryeyenkova, V. L., Baydyk, V. V., Voytsyakh, T. V. (2020) Zapobihannya ta protydiya proyavam nasy'l'stva: diyal'nist' zakladiv osvity [Prevention and countermeasures against manifestations of violence: activity of educational institutions]: navch.-metod. Posibnyk. Kyiv : FOP Nichoha S. O. 196 p. [in Ukr.].

5. Pro zapobihannya ta protydiyuy domashnyomu nasy'l'stvu [On prevention and combating domestic violence] : Zakon Ukrayiny vid 07.12.2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#Text>. [in Ukr.].

6. Romantsova, S., Ustryts'ka, N., Hlovyuk, I. (2022) Kvalifikatsiya ta osnovy metodyky rozsliduvannya domashn'oho nasy'l'stva [Assessment and basics of domestic violence investigation methodology] : navchal'nyy posibnyk : za red. I. Hlovyuk, N. Lashchuk, S. Romantsovoyi. L'viv : L'viv. derzh. un-t vnutr. sprav, 404 p. [in Ukr.].

7. Kryminal'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrayiny [Criminal Procedure Code of Ukraine]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>. [in Ukr.].

8. Pro vvedennya voyennoho stanu v Ukrayini [On the introduction of martial law in Ukraine] : Ukaz Prezydenta Ukrayiny vid 24.02.2022 № 64/2022. URL : [tps://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64/2022#Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64/2022#Text). [in Ukr.].

9. Yakymova, S. V., Lesyak, N. I. (2019) Domashnye nasy'l'stvo yak vyd kryminal'noho pravoporushennya za zakonodavstvom Ukrayiny [Domestic violence as a type of criminal offense under the legislation of Ukraine]. *Porivnyal'no-analitychne parvo*. № 3, pp. 192–194. [in Ukr.].

10. Konstytutsiya Ukrayiny [Constitution of Ukraine] : pryynyata na 5-iy sesiyi Verkhovnoyi Rady Ukrayiny 28 chervnya 1996 roku. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 1996. № 30. Art. 141. [in Ukr.].

11. Shablysty, V. V. (2018) Ponyattya interesu v kryminalnomu pravi Ukrayiny: postanovka problem [The concept of interest in the criminal law of Ukraine: statement of the problem]. *Naukovyi visnyk Dnipropetrovskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav*. Spec. issue № 3 «Prava lyudyny: metodolohichni, hnoseolohichni ta ontolohichni aspekty», pp. 175–180. [in Ukr.].

12. Kryminalnyi kodeks Ukrainy (proyekt) : stanom na 02.01.2022 [Criminal Code of Ukraine (draft): as of January 2, 2022]. *Novyi Kryminalnyi Kodeks*. URL : <https://newcriminalcode.org.ua/upload/media/2021/01/04/kontrolnyj-proektkk-02-01-2021.pdf>. [in Ukr.].

13. Kharytonova, O. V. (2018) Kliuchovi zasady hendernoї polityky v kryminalnomu pravi Ukrainy ta osnovni napriamy reform shchodo protydii nasy'l'stvu stosovno zhinok ta domashnomu nasy'l'stvu [The key principles of gender policy in the criminal law of Ukraine and the main directions of reforms to combat violence against women and domestic violence] : naukovoprakt. posib. Kharkiv : TOV “Vydavnytstvo “Prava Lyudyny””, 124 p. [in Ukr.].

14. Prymachenko, V., Shablysty V. (2020) Objectives of criminology at the current stage of development of Ukraine and in the perspective. *Scientific Bulletin of Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs*. Spec. issue № 1, pp. 189–194.

15. Yunin, O. (2021) Derzhavna polityka Ukrainy u sferi zapobihannya domashn'omu nasy'l'stvu: suchasnyy stan ta perspektyvy vdoskonalennya [State policy of Ukraine in the field of domestic violence prevention: current state and prospects for improvement]. *Naukovyy visnyk Dnipropetrovskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav*. № 4, pp. 15–21. [in Ukr.].

ABSTRACT

Andrii Fomenko, Volodymyr Shablysyi. Peculiarities of legal protection against domestic violence in Ukraine under martial law. The article states that recent years have become the basis for increasing the level of criminalization of society, due to the eight-year aggression of Russia, which gained momentum with a full-scale invasion on February 24, 2022, as a result, there was a massive and systematic violation of fundamental human rights, which was usually a painful reaction of the public. Therefore, in accordance with the dynamic development of social, socio-political and state-legal reality, the question arose regarding the improvement of the Criminal and Criminal Procedure Legislation of Ukraine regarding domestic violence, taking into account the new experience for Ukraine.

The authors substantiated the expediency of considering the perpetration of domestic violence under martial law on the basis of modern trends in the development of legal reality, the security situation, as well as the assessment of these trends and the consequences of their use to counter gender-based violence in general.

It has been proven that, regardless of its manifestation and form, violence committed under martial law is interpreted as a situation that aggravates the sentence, and also gives the court the possibility of imposing a harsher punishment compared to peacetime. The court must take into account the circumstances aggravating the punishment, but it is not obliged to impose a punishment within the limits of the maximum punishment established by the relevant article.

Arguments are given in favor of the fact that in the future the norms of the current domestic legislation should be improved, namely restrictive measures should be considered as a separate means of ensuring criminal proceedings in a separate section of the Special Part of the Criminal Code of Ukraine, which will outline the issue of domestic violence. As for the application of these norms, practice has shown that there are certain problems with the use of restrictive measures. Given their content, in practice they can only prevent the risk of unlawful influence on the victim, witnesses of the same criminal proceedings, the commission of another criminal offense or the continuation of a criminal offense. They do not foresee other risks, and therefore the effectiveness of applying in this way the importance of preventive measures in criminal proceedings is questioned.

Keywords: *criminal offense, domestic violence, martial law, aggression, prevention of domestic violence.*

УДК 342 + 351.74

DOI: 10.31733/2078-3566-2022-6-23-28

Олександр ЮНІН[©]

доктор юридичних наук, професор,
Заслужений діяч науки і техніки України,
(Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна)

**ФОРМИ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ
ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ПОЛІЦІЇ**

Розглянуто зміст поняття форм громадського контролю за діяльністю поліції, а також їх класифікація. Зауважено, що інститут громадського контролю за діяльністю Національної поліції України отримав своє нормативно-правове уособлення відносно нещодавно у Законі «Про Національну поліцію», оскільки в Законі «Про міліцію» 1990 р. питанню контролю і нагляду приділявся Розділ VI, де в ст. 26–27 визначалося, що контроль здійснюють Кабмін, міністр внутрішніх справ і в межах своєї компетенції ради (місцеві ради, здійснюючи контроль, не втручаються в її адміністративну, оперативно-розшукову діяльність тощо). Про громадський контроль, форми такого контролю в зазначеному Законі не йшлося, на противагу новому Закону «Про Національну поліцію» 2015 р. В дослідженні наведено визначення форм контролю за діяльністю правоохоронних органів», наведено підходи дослідників до класифікації загальних форм громадського контролю, вказані ознаки такого контролю.

Ключові слова: *правові форми, неправові форми, публічна інформація, звіти, взаємодія з громадянськістю, звернення громадян.*

© О. Юнін, 2022

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0003-4846-2573>

junin@ukr.net